

LÁ CỜ VÀNG

Sáng này dậy sớm, một kỷ niệm thật êm đẹp hiện về rõ bên tôi, tôi sống lại ngày tuổi thơ khi tôi vừa học lớp năm trường tiểu học Đồ Chiểu (Tân Định). Lớp học tôi là lớp 5A, một ngôi nhà trệt nằm vào dãy cuối giữa bồn nước cho học sinh uống do Unesco tặng và nhà cầu vệ sinh, khoảng giữa là sân chơi rộng lớn, chung quanh là những lớp tư, ba, nhì, nhất bên cạnh dãy lầu sơn vàng.

Cô giáo đầu đời của tôi cho tôi vẽ và tô màu lá cờ vàng ba sọc đỏ, tôi mang về nhà đưa Bố tôi sơn, hình lá cờ và cuốn vở còn nguyên vẹn trong tôi suốt cuộc đời, năm mươi lăm năm trôi qua rồi đó, Cô giáo tôi là người di cư, cô lớn tuổi, vẫn khăn và cũng có hàm răng đen, Cô cũng trạc tuổi như Mẹ tôi vậy, cô mặc áo dài lung khò khò hiền lành.

Cô gọi tôi lên bảng hiện hòa hỏi : " Bố con vẽ cho con phải không?" tôi cúi đầu khẽ: "vâng ạ". Cô cho 8 điểm, tuổi nhỏ hồng biết mắc cỡ là gì vì không phải mình vẽ, tôi ôm cuốn vở về chỗ ngồi lòng hãnh diện về người Cha mình. Về nhà kể Bố nghe, nụ cười Bố tươi thắm, rạng rỡ nhìn tôi thật âu yếm.

Tôi học trường công, mỗi sáng thứ hai các lớp học xếp theo hàng dọc để ra sân chào cờ, một học sinh đứng nghiêm trang (thường là học sinh xuất sắc của trường) kéo lá cờ lên, những cái đầu và ánh mắt sáng ngời của tuổi nhỏ ngược lên nhìn ngọn cờ từ từ phát tung bay theo gió và rồi chúng tôi cùng cất cao giọng hát, sau đó là bài "Học sinh hành khúc". Tuổi thơ ngây chẳng biết gì hết, nhưng có một cái gì đó rất linh thiêng, rất màu nhiệm trong lời ca. Tối giờ, mỗi khi đi dự các buổi lễ, cất cao tiếng hát theo mọi người là cổ họng tôi

ngheñ lại, tôi khóc! tôi thương người dân mình, kính những vị anh hùng đã hòa máu xương mình cho Tổ Quốc.

Cả năm trời nay, tôi ít có thời giờ để cho chính mình, tôi không đọc kinh, tôi tìm về những ngày chiến tranh đở lửa. Hồi đó thực sự sống trong nước, nhưng tôi may mắn ở Saigon không thấy cảnh chiến tranh, cộng thêm cơm áo, nhà tôi nghèo lắm, tôi phụ Bố Mẹ tôi làm thêm để kiếm tiền đóng tiền học cho các anh chị và cho chính mình.

Khi tôi thi đở tú tài Bô tôi mừng lắm, tôi ghi danh vô Luật, tương lai đang rạng rỡ thì cộng sản vào. Bô tôi buồn rầu viết vô tập bìa hồ sơ, bảng danh dự, phiếu học bạ của tôi "cô Tú lờ mùa". Bô tôi, là dân di cư, đã từng biết rõ con người cộng sản, tôi biết Bô đau lòng lắm khi viết như vậy cho đứa con gái út cánh cửa tương lai đã đóng kín; giải lụa màu xanh xanh trong ngày khai giảng đại học với những Thẩm Phán uy nghi tượng trưng cho công lý đã thay vào luật rừng của nhà cầm quyền cộng sản.

Tôi đi làm thư ký đánh máy cho phường một tháng đượ chín kg gạo cũng bị chúng xét sơ yếu lý lịch, con nguy quân nguy quyền đỏi không cho làm. Một chế độ như vậy đó, dù đã chiến thắng nhưng họ hèn hạ, trả thù đến từng đứa con dân.

Nhớ về những ngày còn bên Quê nha, nhớ về người Cha thương kính tôi đã ghi lại:

Tình Cha

*Xe gắn máy trở thành chiếc xe đạp,
Đoạn đường dài từ Yên Đổ đến Hoàng Quân.
Lưng con cong mồ hôi trán rịn nhuần,
Cặp chân găng nổi gân dài xanh tím,
Chở con yêu, chở mầm xanh hy vọng
Chở con yêu với chở những ước mong,
"Con gắng học cho ngày mai con né
Đừng như Cha vất vưởng giữa canh gà ».
« Vâng con học cho ngày mai tươi sáng
Cho ngày mai Cha thăm nụ cười vui ».
Rồi đời đỏi chiếc xe thành cơm gạo,
Cha gọi tên con « cô Tú lờ mùa »,
Cơm độn sắn khô ngày qua bữa*

*Đường công danh là thủy lợi với nông trường,
Xót con trẻ đoạn đường Cha gắng sức.
Đời cực khổ Cha giờ không còn nữa
Đất nước người con sống kiếp tha hương,
Không Cha, không Mẹ giữa đêm trường
Con tiếp nối quãng đường Cha ngày ấy,
Nuôi con thơ quên hết những nhọc nhằn.
Cha có biết nhiều đêm trường thương nhớ,
Mắt ướt nhòa con thấy bóng hình Cha
Mắt bao dung nụ cười ấm hiền hòa,
Cặp chân nôi những đường gân vì con trẻ.
Tình Phụ tử Cha dành cho con đó,
Xót lòng con mà ấm cả đời con.
Đường công danh con giờ đã không còn
Con còn mãi tình Cha ngày nhỏ dại*

Tôi thường nghe một số người nói, suy nghĩ rằng: « Mình có chòng lên vai cái khăn vàng 3 sọc đỏ rồi đợi tới ngày 30.4 hay những ngày khác nữa, gần nhất là ngày tưởng niệm 50 năm Mậu Thân sắp tới... để xuống đường la lối, kêu tên ông nọ bà kia chửi bới.... đọc cho nhau những bằng chứng dữ kiện có thật, thí dụ rất nhiều về Mậu Thân, sau đó ôm nhau khóc, khóc nhiều,, nhiều lắm và rồi sau đó chúng ta sẽ làm gì tiếp đây hay lại mau quên, nhỡn như đi về VN ăn chơi... “

Nhưng với tôi rất trân trọng, vì cũng có một lúc nào đó tâm tư người ta trở về cái thực của mình, một phút thôi, hồn thiêng sông núi về hội tụ.

Nếu không có những người đi biểu tình hôm nay, và ngay từ thập niên 80 tại hải ngoại nếu không có những người kháng chiến phục quốc hy sinh vì Dân Tộc, trở về Quê Hương thì Việt Nam mình đã sa xuống vực thẳm lâu rồi, và những người tù lương tâm như nhà thơ Nguyễn Chí Thiện, thầy Tuệ Sỹ v.v.. đã thoát khỏi bản án tử hình ra khỏi nhà tù cộng sản. Thầy Thích Thiện Minh chịu 26 năm tù với hai bản án chung thân. Gần đây nhất, như nhạc sỹ Việt Khang vừa qua Mỹ, và điều mà trân quý hơn nữa là nhờ vào sức mạnh hỗ trợ của Hải Ngoại đồng hành cùng Dân Tộc mà bà con mình trong nước đã vượt qua sợ hãi, họ đã nói lên tiếng nói chân thực tự đáy lòng, **QUYỀN SỐNG, QUYỀN LÀM NGƯỜI**. Làm người mà không nhục nhã.

Tôi rất kính trọng những người đã hy sinh mạng sống, hy sinh luôn gia đình bà con mình không sợ sự trả thù của cộng sản, những người đó ở trong nước, đáng kính biết bao! Chúng ta dù sao ở ngoài nước, muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm. Nhưng với tôi, nếu nhìn theo khía cạnh tốt, thì dù có cho rằng những người biểu tình « chỉ đi theo », cứ cho rằng là họ thực sự không có lòng yêu nước mạnh mẽ, cũng là điều quý rồi, vì nó nói lên một tiếng nói, biểu dương sức mạnh, bày tỏ sự chống đối việc làm sai trái của con người cộng sản. Cũng nhờ biểu tình mà tượng Hồ Chí Minh bên Áo bên Đông Đức đã không thành hình, nếu không có biểu tình, không có sự phản kháng thì chắc giờ này đâu đâu cũng nhan nhản tượng HCM rồi, HỒ CHÍ MINH = CHÍNH MI tội đồ của Dân Tộc.

Gần đây những tù nhân lương tâm đâu phải tự nhiên mà Việt cộng thả: họ cũng bị áp lực nhiều bởi Quốc Tế Tự Do, bởi những người đi biểu tình, họ sợ sự thật sẽ ảnh hưởng tới « quyền tham nhũng thói nát »

Cộng sản nếu không giả vờ tự do, không giả vờ thả lỏng thì tiền vàng đâu mà chúng nhét đầy bụng ăn cướp của người dân?

Nhưng tôi luôn tin rằng chế độ nào rồi cũng sụp đổ, người dân mình sẽ vượt qua sợ hãi, vì sợ hãi chỉ nữa khi mình đã sống tận cùng dưới đáy địa ngục trần gian do CS xây nên?

Này các bạn, xin đừng vội cười chê, chỉ trích, phê bình khi cho rằng chúng tôi choàng lên vai lá cờ vàng ba sọc đỏ rồi đợi tới ngày 30/4, v.v... xuống đường la hét. Chúng tôi choàng lên vai, lên cổ lá cờ 3 sọc đỏ là để tưởng nhớ, để tri ân tới những vị anh hùng Dân Tộc, một thời đã ngã xuống, máu và xương hòa vào lòng đất Mẹ cho chúng ta có thời gian yên tâm nơi học đường, nơi mảnh đất miền Nam tự do. Các bạn là ai? Các bạn đã biết ít nhiều gì về lá cờ Quốc Gia đó?

Này các bạn, lá cờ chỉ là biểu tượng cho một thời đại, dĩ nhiên lá cờ có thể thay đổi, nhưng quan trọng là **TÌNH DÂN TỘC**. Lá cờ vàng chúng tôi khoác trên người là lá cờ tượng trưng cho một thời đại chính nghĩa.

Còn tưởng niệm Mậu Thân sắp tới, xin đừng phê phán rằng chửi ông nọ bà kia, đem ra những dữ kiện v.v... thời đó các bạn ở đâu? Thời đó các bạn ở trong hay ngoài nước mà không thấy, không biết được cảnh tang thương, kinh hoàng của người dân miền Nam, nhất là người dân Huế, những mồ chôn tập thể? CS có còn lương tri của con người không khi 3 ngày Tết là ngày thiêng

liêng với dân tộc, ngày Tết là ngày tụ hội, hồn thiêng Ông Bà, Tổ Tiên về cùng còn cháu, là ngày tỏ lòng kính cẩn với tiền nhân, con cháu dâng lòng hiếu thảo lên Cha Mẹ, Ông Bà, bà con tỏ tình thương mến chúc nhau những lời hay ý đẹp vậy mà chúng ta nhiên giết hại hàng ngàn đồng bào vô tội. Xin đừng như bọn CS khát máu ở trong nước giờ này đang ăn mừng chiến thắng Mậu Thân, một bộ mặt trơ trẽn không còn biết xấu hổ khi chúng ăn mừng trên những xác chết của hàng ngàn người công dân cán chính, mà trong khi ai cũng biết vào thời điểm đó chúng thực sự bị thất bại thảm hại, xua thanh niên từ Bắc vào Nam nướng không thương tiếc, làm thí điểm cho mộng chiêu bài giải phóng. Giải phóng ai? Giải phóng cái của người ta có để vợ về cho cái không có của chính mình?

Tôi yêu lá cờ vàng từ thuở ấu thơ, khi bắt đầu cắp sách tới trường, trong đó có hình ảnh Cha tôi, có hình ảnh cô giáo miền Bắc vấn tóc với hàm răng đen, với nụ cười hiền hậu, lá cờ nhỏ xíu qua nét sơn đượm thấm tình yêu Quê Hương Dân Tộc, và đề tài của cô giáo đã theo tôi suốt cuộc đời,

Thường vào ngày thứ sáu, Cô tôi bung từng bao bánh mì, những khúc bánh mì được nhét đầy phô mai phát cho từng học sinh trong lớp, tôi đã để dành không ăn mang về cho Mẹ.

Tôi yêu lá cờ Việt Nam của thời Việt Nam Cộng Hòa, của một chế độ nhân bản trong đó có hình ảnh tuổi thơ đầu đời trong tôi, Cha, Mẹ, Cô giáo khi lớn lên lá cờ đó cộng thêm bao nhiêu vị anh hùng dân tộc đã ngã xuống cho miền Nam thân yêu, có những người vợ lính đã theo chồng cùng con đi giết giặc, hình ảnh chị Phạm thị Thành khi chồng là nghĩa quân Lê Văn Hùng bị tử thương, chị ẵm hai con nhỏ núp sau ụ đất với một thùng lựu đạn 16 quả, cánh tay người vợ lính vung lên, từng tiếng nổ ầm ập cả tiếng khóc trẻ thơ. Mười lăm quả lựu đạn vút đi ngăn chân biển địch, chị đã tự sát với 2 con theo chồng là nghĩa quân Lê Văn Hùng đi vào cõi vĩnh hằng để lại sự kính quý cho đời. Còn nhiều nhiều lắm, biết bao anh hùng chiến sỹ vô danh.. và tôi biết lá cờ sẽ đi trọn cuộc đời với tôi trên mảnh đất tha hương này, trong lá cờ đó vẫn vẳng vẳng bên tôi tiếng nói đầy cương quyết của những vị Tướng giữ thành : « Làm tướng mà không giữ được nước, được thành thì phải chết theo thành theo nước », Câu nói đó như một lời nhắn nhủ, như một hịch truyền cho thế hệ mai sau « phải giữ vững cõi bờ của Cha Ông, đừng để rơi vào tay giặc ! » Tôi sẽ kể cho các con tôi về nguồn gốc của Quê Hương Việt và vì sao chúng tôi có mặt nơi mảnh đất tạm dung này, tôi sẽ kể cho các con tôi hình ảnh nổi khổ của dân tôi do bàn tay cộng sản gây ra, trong đó có những bà mẹ VN với đôi bờ

vai gầy guộc, gồng gánh chạy giặc những trên những đoạn đường gian khổ như nhà thơ yêu nước Hoàng Phong Linh đã diễn tả qua lời thơ « cuối đường Mẹ đi »

Kính dâng tình yêu này của tôi đến Hòn Thiêng Sông núi, nước Việt của chúng ta sẽ được hồi sinh

MẸ VN ƠI CHÚNG CON NGUYỄN XÂY DỰNG LẠI QUÊ HƯƠNG (thơ của Hoàng Phong Linh)

Cuối đường Mẹ đi

*(Quê Hương, những ngày đi tản đầy máu và nước mắt, trong tháng Tư 1975)
bài thơ này được nhạc sỹ Phạm Quang Ngọc, Úc Châu phổ thành nhạc*

*Mẹ già đi từ Cam Lộ
Nước mắt chảy mềm Gio Linh.
Gia tài không đây đôi rổ,
Mẹ nhìn máu lửa Thân Kinh.*

*Đá đổ mồ hôi : Thạch Hãn
Chạy dài đến đỉnh Hải Vân,
Leo đèo, Mẹ như mê sản
Chân voi : sung đôi bàn chân !*

*Mẹ đi giữa trời thiêu đốt
Thây con lớp lớp trải dài.
Dọc theo con đường số Một
Nằm bên dăm củ sắn khoai.*

*Tam Kỳ chạy vô Quảng Ngãi
Bầy con đói khát bên đàng.
Biển người xô nhau quần quai
Ngã dân... trong tiếng khóc than,*

*Mẹ vào Qui Nhơn, Phú Bổn,
Nhìn trời khói lửa Pleiku.
Đoạn đường mang tên Mười Bốn.
Thành mồ hoang lạnh thâm u.*

*Thây ai quàng manh chiếu rách,
Bàn tay nào vớ trời cao?
Ngập vùng tang thương Darlac,
Chân đi, Mẹ khóc nghẹn ngào.*

*Máu chảy lan dần mặt đất
Nha Trang chết vạn đàn con.
Vào Nam, tuổi già lây lất
Về đâu? nẻo sống không còn!*

*Cần Thơ, Hà Tiên, Rạch Giá
Mẹ lần đến mũi Quê Hương
Cà Mau nhìn ra biển cả
Tàn hơi, Mẹ chết bên đường !*

*Mẹ già đi từ Cam Lộ
Cuối đường, chết mũi Cà Mau.
Trọn đời sống trong đau khổ
Chết còn trông thấy khổ đau !...*

(Hoàng Phong Linh = Võ Đại Tôn)

Tiểu Mai

www.vietnamvanhien.org